

Γιά έρο | για μέρο
(συνών. με την προηγούμεν.) Βιθυν.
Τοῦ φτωχοῦ τὸ εὔρημα | για καρφί για πέταλο
(τὸ τυχερόν τοῦ πτωχοῦ εἶναι πάντοτε εὐτελοῦς ἀξίας) Αἴγιν.
Ἡ παροιμ. εἰς παραλλαγ. πολλαχ.

Γιά προᾶξε για μετάπραξε για ᾽πὸ τὸν γόσμο λείψε
(ἐπὶ τῶν ἀτόλμων καὶ μὴ δραστηρίων) Κῶς (Πυλ.)
Καὶ τ' αἰ-Νικολοβάροβα για βρέχει για χιονίζει
Μῆλ.

Ὅποιος τρώει τσαὶ συντυχάν-νει
για κανέναβ βοῦκοχ χάν-νει
για τὴν γλῶσσαν του δακ-κάν-νει
(ἐπὶ τῶν ἀσχολουμένων με περισσοτέρας ἀπὸ μίαν ἐργασίας)
Κύπρ. (Λευκωσ.)

Γιά μ' κρὸς-μ' κρὸς παδρέφ' για μιγάλους καλουῖρέφ'
(τὰ πάντα πρέπει νὰ γίνωνται εἰς τὸν κατάλληλον χρόνον)
Σάμ. Ἡ παροιμ. εἰς παραλλ. πολλαχ. Τὰ ξένα χέρια για δὲ
θὰ σὲ ξύσουν για θὰ σὲ ζουγρανίσουν (= γρατσούνισουν·
ἢ προσφερομένη ὑπὸ τῶν ξένων ὑπηρεσία εἶναι ἢ ἀνώφελος
ἢ ἐπιζήμιος) Θράκ. (Σουφλ.) || Ἄσμ.

Καλῶς ἀδαμωθήκαμαν ἐμεῖς οἱ δερτιλῆδες,
νὰ κλάψουμε τὰ δέρτια μας καὶ τὰ παράπονά μας
τοῦτο δὲ χρόνο τὸ γαλό, τὸν ἄλλο ποιὸς τὸ ξέρει
για ζοῦμε για πεθαίνουμε για σ' ἄλλο δόπο πᾶμε
Ἡπ. (Μαργαρ.) κ.ά.

Κόρη, για ἡκουράστηκες για τὸ ν-νερό λ-λυπάσαι
Λέρ.

Καὶ σένα τ' ἀδερφάκι σου ᾽ς τὰ ξένα πὺν γυρίζει
για τὰ θεριά τὸ φάγανε γι' ἄλλη καμμιὰ τ' ὀρίζει
Καρ. (Γέροντ.) 2) Ὡς μὲρ. βεβαιωτικόν, βεβαίως, ἀσφα-
λῶς, λοιπόν, μάλιστα, τιθέμενον συνήθως εἰς τὸ τέλος τῆς
προτάσεως, ἐνίοτε ὁμως καὶ εἰς τὴν ἀρχὴν με τὴν σημ. τοῦ
ν αὶ σύνηθ. καὶ Καππ. (Ἀξ. Ἀραβάν. Μαλακ. Οὐλαγ. Φά-
ρασ. Φλογ.) Πόντ. (Ὁφ. Τραπ. κ.ά.): Πάφ' το για! Ἐλα
για! Πεινᾶς;—Πεινῶ για! σύνηθ. Καλά ναι ἢ κουνιάδα του;
—Καλά ναι για! Πελοπν. (Παπούλ.) Δὲν ἔχισκαν νὰ φᾶνε
για! Φλογ. Τί φταίγω για ἐγὼ τώρα καὶ βρίζ' με αὐτὴν
παλιογενναῖκα; Βιθυν. (Κουβούκλ.) Εἴχαμε δυὸ σπίτια για!
Βιθυν. (Παλλαδάρ.) Ἰσὺ τὸν βάρισις; —Ἰγὼ για! Ἡπ.
(Ἰωάνν.) Ἐ! κάψα σήμιρα! Καλονκιράδ' για! Λῆμν. Κιχα-
γιαδέλια δὲν εἴμαστι, για! (κιχαγιαδέλια = βοσκόπουλα)
Σαμοθρ. Ἡ μάννα προσκάλεσε ἄμαξες, μάζεψε τὸ γόσμο -
βασιλικὸς γάμος για! (ἐκ παραμυθ.) Θράκ. (Μέτρ.) Για, τὸν
λέει, θὰ σὶ δώσουν μιὰ τέχνη, πὺν θὰ βγάξ' εὔκουλα παρᾶδης
Μακεδ. Για! τί πάδιχis; Θὰ μὲ γλύτρουνης; Ἡπ. (Ἰωάνν.)
β) Μήπως, εἰς ἐρωτηματ. προτ. πρὸς δῆλωσιν ἀρνήσεως
Ἑρεικ. Θεσσ. (Βαθύρρ.) Καππ. (Φάρασ.) Κέρκ. (Λευκίμμ.)
Κύπρ. Πάρ. (Λεῦκ.) Πόντ.: Για ξέρω γὼ ἂν θὰ πάη ὁ πα-
τέρας μου ᾽ς τὴ βόλη; Λευκίμμ. Ἀλλά, για ἔκαμα καὶ λίγα;
Ἐντεκα κεφάλια παιδιά! Ἑρεικ. Τσαὶ για σ' ἔδα σήμιρα;
Λεῦκ. Ἐχ' νι κριάς ᾽ς τοῦ Σουφλιᾶ! Ἀ για μ' θὰ πάου κι ᾽ς
τοῦ Σουφλιᾶ; Βαθύρρ. 3) Ὡς σύνδ. ἀντιθετικὸς, καὶ ὁμως
Μακεδ. (Χαλκιδ.) 4) Συνεκφερόμενον μετὰ τοῦ καὶ ὡς
χρονικὸς σύνδ., μόλις, εὐθὺς ὡς Κρήτ.: Ἄσμ.

Ἐτσὰ τὸ λὲς πὼς μ' ἀγαπᾶς, μὰ για καὶ ν' ἀπογείρω,
ἄφτεις κερί ᾽ς τὴ βαναγιά νὰ μὴν ξαναγιαγείρω
(ἀπογείρω = φύγω, ἀπομακρυνθῶ· ξαναγιαγείρω = ἐπι-
στρέψω) Συνών. ἔτ σι καί.

γιαβάνης ἐπίθ. ἐνιχχ. γιαβάν'ς Βιθυν. (Πιστικοχ.) για-
βάν'ς Πόντ. (Τραπ. κ.ά.) Θηλ. γιαβάναινα Πόντ. (Τραπ.)
γιαβανέσσα Πόντ. (Τραπ.) Οὐδ. γιαβάν'κου Θράκ. (Ἑλλη-
νοχώρ. Σουφλ.) Πόντ. (Τραπ.) γιαβάνιν Πόντ. (Κερασ.)
γιαβάν' Πόντ. (Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ τουρκικοῦ y a v a n = ἀδύνατος, ἄνοστος.

1) Ἐπὶ κρέατος, τὸ ἄπαχον, τὸ ψαχνὸν Πόντ. (Τραπ. κ.ά.)
Γιαβάν' κρέας Πόντ. Τὸ κρέας γιαβάν'κου ἔν' Τραπ. β) Φα-
γητὸν ἄνευ ἀρτύματος βουτύρου ἢ λίπους Θράκ. (Σουφλ.)
Πόντ.: Γιαβάν'κου τοῦ φαῖ. Σουφλ. Γιαβάν' φαῖν Πόντ.
γ) Ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ ἀδύνατος, ὁ ἀνήμερος Βιθυν. (Πιστι-
κοχ.): Κάτθ' κάτ', ρὲ γιαβάν'. δ) Ἐπὶ συστάσεως ἐδάφους,
τὸ μὴ εὐφορον, τὸ ἄγονον Θράκ. (Ἑλληνοχώρ.): Τὰ χω-
ράφια μ' εἶνι οὐλα γιαβάν'κα. 2) Μεταφ. ὁ ἐπιπόλαιος,
ὁ ἀνόητος Πόντ. (Τραπ. κ.ά.)

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τὸν τύπ. Γιαβάνης Ἀθῆν.
Τσακων. (Χαβουτσ.). Πβ. ἀπογιαβανοῦμα.

γιαβανωτός ἐπίθ. Πόντ. (Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)
Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γιαβάνης καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-ωτός.

1) Γιαβάνης 1β, τὸ ὅπ. βλ., Πόντ.: Γιαβανωτὸν φαῖν.
2) Γιαβάνης 2, τὸ ὅπ. βλ., Πόντ. (Σάντ. Τραπ. Χαλδ.
κ.ά.): Τσίπ γιαβανωτός ἔν' ὁ ἄντρας ἀτ'ς (τσίπ = ἐντελῶς,
τελείως) Τραπ. Ἐρθεν νὰ δαβαίν' ἐπεκέσ' Ἡλίας ὁ ζαβα-
λῆς ὀλίγον γιαβανωτός (ζαβαλῆς = δυστυχισμένος) Σάντ.

γιαβὰς ἐπίρρ. κοιν. γιαβὰς Ἡπ. (Ζαγόρ. Κουκούλ.
Πλατανούσ. κ.ά.) Καππ. (Φάρασ.) γιαβάσι Ἡπ. (Πάργ.)
γιαβάσι Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Κύπρ. γιαβάσια Καππ. (Δίλ.)
γιαβάσα Πόντ. (Κρώμν. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) διαβὰς Εὐβ.
(Κουρ.) Στερελλ. (Περίστ.) γιαβὰ Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. y a v a s = βραδέως. Ὁ τύπ. γιαβὰ
κατὰ τὸ συνών. σι γὰ. Ὁ τύπ. διὰ βὰς κατὰ τὴν συνή-
θη ἐναλλαγήν τῆς διὰ μετὰ τοῦ τύπ. γιὰ.

Βραδέως, ἥρεμα. Ἐπαναλαμβάνεται πάντοτε πρὸς ἐπίτα-
σιν τῆς σημ. κοιν. καὶ Καππ. (Δίλ. Φάρασ.) Πόντ. (Κρώμν.
Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Μὴ βιάζεσαι, γιαβὰς-γιαβὰς Κρήτ. Οἱ
δουλειεὶς γίνονται γιαβὰ-γιαβὰ, ὄχι βουρ-βουρ Πελοπν.
(Μάν.) Διαβὰς-διαβὰς, μὴχ-χαλάης τῆς-ζαχαρένια σου Εὐβ.
(Κουρ.) Γιαβὰς-γιαβὰς νὰ πᾶτι κι νὰ μὴ τρέχιτι Ἡπ. (Ζα-
γόρ.) Γιαβάσια-γιαβάσια βρέχ' Δίλ. Πάει ἀποπίσω ἀτ' για-
βάσα-γιαβάσα Κρώμν. Πιρπατοῦ διαβὰς-διαβὰς Στερελλ.
(Περίστ.) Γιαβάσα-γιαβάσα ἐξέγκα τὸν ἀνέφορον Πόντ. ||
Παροιμ. Ὁ Τοῦρκος λέει γιαβὰς-γιαβὰς (λέγεται πρὸς σπου-
δάζοντας ἀκαίρως καὶ ἀσκόπως) Ν. Πολίτ., Παροιμ. 3,633.
Συνών. ἀ γὰ λ η α 1, ἄ ν α ρ γ α, ἀ π α γὰ λ η α, ἀ ρ-
γὰ 1, ἀ ρ γ η τὰ 1, ἀ ρ γ ο π ε ρ π ά τ η τ α, γ α λ η-
ν ά, γ ι α β ά σ ι κ α, σ ι γ ά, σ ι γ α ν ά, ἀ ν τ ι θ. γ ο ρ-
γ ά, γ ρ ή γ ο ρ α, σ β έ λ τ α.

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τὸν τύπ. Γιαβὰς Ἀθῆν. Θεσσ.
(Λάρ. Τίρναβ.) Μακεδ. (Θεσσαλον. Πτολεμ.)

γιαβάσης ἐπίθ. Εὐβ. (Κάρυστ.) Ἰων. (Βουρλ.) Κρήτ.
(Μονοφάτσ.) Κύπρ. Λυκ. (Λιβύσσ.) γιαβάχης Α. Κρήτ.
γιαβάς'ς Σάμ.

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. γιαβὰς.

1) Νωθρός, βραδυκίνητος Κρήτ. (Μονοφάτσ.) Κύπρ.
Σάμ.: Ἄσμ.

‘Ο γ-εῖς περπάθει οὐλήγορα, ὁ ἄλλος ἦταν γιαβάσης Μονοφάτσ. Συνών. ἀγάληος, ἀναργος, ἀράθυμος 1β, ἀργητός Α1β, ἀργιρος, ἀργοκίνητος, ἀργοπερπάτητος, ἀργοπόρευτος, ἀργοπορινός, ἀργοπόριστος, ἀργοπόρος, ἀργός Α2, ἀργοσάλευτος, *ἀργόσης, ἀργοστόλιστος 2, ἀργόσυρτος, ἀροχέρης, γιαβάσικος, μπάσος, ὀκνιάρης ὀκνός, σιγανός, ἀντίθ. γοργός, γρήγορος, σβέλτος. β) ‘Ηρεμος, ἥπιος Εὔβ. (Κάρυστ.) ‘Ιων. (Βουρλ.) Κύπρ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Σάμ. 2) ‘Επὶ κλιβάνου ἡ φούρνου, ὁ χαμηλῆς θερμοκρασίας, ὁ ἀτελῶς πυρωθεὶς Α. Κρήτ.: Πολλὰ γιαβάχη ἤφηκες τὸ φούρνο καὶ δὲ θὰ τὸ ψήσῃ τὸ ψωμί.

‘Η λ. καὶ ὡς ἐπὶ τὸν. ὑπὸ τύπ. Γιαβάσης ‘Αθῆν. Θεσσ. (Βόλ.) Κάρπ. Κέρκ. Κρήτ. (Ρέθυμν. Χαν.) Κάλυμν. Κῶς Μακεδ. (Γιαννιτσ. Σέρρ.) Πελοπ. (Κιάτ. Κυπαρισσ. Λεχαίν. Ξυλόκ. Πάτρ.) Σάμ. (Μαχαθόκ.) Στερελλ. (Θῆβ.) Φοῦρν. κ.ά.

γιαβάσικα ἐπίρρ. Εὔβ. (Κουρ.) Κύπρ. ἀβάδ’κα Μακεδ. (Ρουμλ.)

‘Εκ τοῦ ἐπιθ. γιαβάσικος.

‘Αργά, σιγά, ἥρεμα ἐνθ’ ἄν.: Μίλειε πρὸ γιαβάσικα Κουρ. Μὴ τὰ ἡλιγιν αὐτὰ ἀβάδ’κα-ἀβάδ’κα Ρουμλ. Συνών. εἰς λ. γιαβάς.

γιαβάσικος ἐπίθ. ‘Αθῆν. Εὔβ. (Κουρ. κ.ά.) ‘Ιων. (Μπουρνός.) Λειψ.—Π. Γενναδ., ‘Ελλην. γεωργ., 11,341. Ν. ‘Εστ. 25(1939), 856. — Λεξ. Πρω. Δημητρ. γιαβάδ’κος Θράκ. (Τσακίλ. κ.ά.) Προπ. (‘Αρτάκ.) γιαβάδ’κους Βιθυν. (Πιστικοχ.) Θεσσ. (Πήλ.) Θράκ. (Σουφλ.) Λέσβ. (‘Αγιάσ. κ.ά.) Μακεδ. (Βέρ. Δάφν. Νάουσ. Νιγρίτ. Σέρρ.) ‘ιαβάδ’κους Μακεδ. (Κοζ. κ.ά.) ‘αβάδ’κους Μακεδ. (Βέρ. Μελίκ.) κ.ά.) γιαβάσικος Θράκ. (Μάδυτ.) ‘Ιων. (Βουρλ.) διαβάσικος Ν. Πολίτ., Παροιμ., 3,633.

‘Εκ τοῦ ἐπιρρ. γιαβάς, ὅπου καὶ τύπ. διαβάς, πρὸς ἐρμηνείαν τοῦ τύπ. διαβάσικος. ‘Ο τύπ. γιαβάσικος διὰ μετὰθεσιν τοῦ ι.

1) Νωθρός, βραδυκίνητος, ἀργὸς Βιθυν. (Πιστικοχ.) Εὔβ. (Κουρ.) Θεσσ. (Πήλ.) Θράκ. (Τσακίλ. κ.ά.) Λέσβ. (‘Αγιάσ. κ.ά.) Μακεδ. (Δάφν. Μελίκ. Νάουσ. Νιγρίτ.) — Λεξ. Δημητρ.: Πολὺ γιαβάσ’κο τὸ χέρ’ τ’, δὲ βορ’ νὰ βγάν’ δ’λειὰ Τσακίλ. “Ενα μ’λάρ’ γέρ’κον, γιαβάδ’κον ‘Αγιάσ. Πουλὺ γιαβάδ’κον ἄλονγον, μούγκι γιὰ φουρτιὸ εἶνι Νάουσ. Εἶνι πουλὺ γιαβάδ’κους κι δὲ δοὺν γλέπου νὰ ‘ρτ’ ἀγλήγορα Πιστικοχ. Τοὺ ἀσανσέρ εἶνι γιαβάδ’κον’ θέλ’ μ’σὴ ὦρα ν’ ἀνιέβ’ Δάφν. β) ‘Ηπιος, ἥρεμος Εὔβ. (Κουρ.) Θεσσ. (Πήλ.) Θράκ. (Μάδυτ. Σουφλ. Τσακίλ.) ‘Ιων. (Βουρλ.) Προπ. (‘Αρτάκ.) κ.ά. — Λεξ. Πρω. Δημητρ.: Εἶναι γιαβάσικος ἄνθρωπος Κουρ. “Εχ’ ἓνα γιαβάσ’κο ἄλογο, τὸ καταπόδ’ τ’ γ’ρίζ’ (= τὸν ἀκολουθεῖ) Τσακίλ. Καλὸ πιδί, γιαβάσ’κον Σουφλ. Συνών. εἰς λ. γιαβάσης. 2) ‘Επὶ γεύσεως, ἐλαφρὸς, μὴ ἔντονος ‘Αθῆν. Μακεδ. (Βέρ. Κοζ. Νιγρίτ. Σέρρ. κ.ά.) Προπ. (‘Αρτάκ.) — Ν. Πολίτ., Παροιμ., ἐνθ’ ἄν. — Λεξ. Πρω. Δημητρ.: Γιαβάσικος καφές (ὁ ἐλαφρὸς βραστός) Λεξ. Πρω. Δημητρ. Μ’ ἀρέσει ὁ γιαβάσικος καπνὸς ‘Αθῆν. Εἶν’ ‘αβάσ’κον τοῦ καπνὸ Μακεδ. Δὲ μὲ ἀρέσουν τὰ γιαβάδ’κα καπνὰ τ’ς ‘Ανατουλῆς Σέρρ. Συνών. ἀλαφρός 2β, ἀντίθ. βαρὺς Α5, σέρετικός. β) ‘Επὶ θερμότητος, χλιαρὸς, ὑπόθερμος ‘Αθῆν. Εὔβ. (Κουρ.): Γιαβάσικη φωτιά ‘Αθῆν. Ζ-ζέστανε

τὸν-νερό; — Εἶναι γιαβάσικο (ζ-ζέστανε = ζεστάθηκε) Κουρ.

γιαβασλαντίζω ἀμάρτ. γιαβασλαδίζου Λέσβ.

‘Εκ τοῦ Τουρκ. *yavaslamak* = περιπατῶ ἀργά, ἥρεμῶ, ἡσυχάζω.

‘Ηρεμῶ: Γιαβασλάδ’σι τοὺ ξίδι τ’ (παρῆλθε ἡ ὀργή του, ἡρέμησε).

γιαβασλίκι τό, ἀμάρτ. γιαβασλίκιν Λυκ. (Λιβύσσ.)

‘Εκ τοῦ Τουρκ. *yavaslik* = πραότης, βραδύτης.

‘Ηπιότης, ἥρεμία τρόπων.

γιαβέρης ὁ, Θράκ. (Καλλικράτ.) γιαβέρ’ς Θράκ. (‘Αδριανούπ.) Μακεδ.

‘Εκ τοῦ τουρκ. *yaver* = βοηθός, ὑπασπιστής.

‘Υπασπιστής ἐνθ’ ἄν.: Τὴ χαρὰ σηκώθηκε, πῆρε τὸ γιαβέρη του Θράκ. (Καλλικράτ.) Στέλ’ κι τοὺν τρανύτιρον τοὺν γιαβέρ’ τ’ Μακεδ.

‘Η λ. καὶ ὡς ἐπὶ τὸν. ὑπὸ τύπον Γιαβέρης ‘Αθῆν. Μακεδ. (Θεσσαλον.)

γιαβουκλού ἡ, ‘Αγαθον. ‘Αδραμ. ‘Ανδρ. ‘Ικαρ. ‘Ιων. (Βουρλ. Κρήν. Μπουρνός. Πέργαμ. Σμύρν.) Κρήτ. Κύθηρ. Κύπρ. (Γερμασ. κ.ά.) Κῶς (Καρδάμ. Πυλ.) Λέσβ. Λῆμν. Μακεδ. (Βέρ.) Σάμ. Τήν. Χίος (Πυργ. Φυτ.) — Λεξ. Βλαστ., 411 γιαφουκλού Κάρπ. (‘Ελυμπ.) γιαουκλού ‘Ικαρ. Κάρπ. Μεγίστ. Ρόδ. γιαουκλού Ρόδ. γιαουκλῆ Θράκ. (‘Αμόρ.) γιακλῆ Θράκ. (‘Αδριανούπ. κ.ά.) ‘Αρσεν. γιαβουκλούς ‘Ιων. (Βουρλ. Μπουρνός. Σμύρν.) Λῆμν. Τήν. Χίος κ.ά. γιαουκλούς ‘Ικαρ. γιαβουκλός ‘Ιων. (Κρήν.) γιαουκλῆς Θράκ. (‘Αμόρ. ‘Ελληνοχώρ.) γιακλῆς Θράκ. (‘Αδριανούπ. Δαδ.)

‘Εκ τοῦ τουρκ. *yavuklu* = μνηστήρ, μνηστή. ‘Ο τύπ. τοῦ ἄρσεν. προσηρμόσθη πρὸς τὴν ἐλληνικὴν κατάλ. ‘Ο τύπ. γιακλῆ καθ’ ἀπλολογίαν καὶ μετασχηματισμὸν κατὰ τὰ θηλ. εἰς -η.

‘Η μνηστή, ὁ μνηστήρ Θράκ. (‘Αδριανούπ. ‘Αμόρ. Δαδ. ‘Ελληνοχώρ.) ‘Ικαρ. ‘Ιων. (Βουρλ.) Λῆμν. Μεγίστ. Χίος (Πυργ. κ.ά.) κ.ά.: Αὐτὸς εἶνι γιακλῆς μὴ τ’ δεῖνα Δαδ. ‘Η Μαρία πηγαίν’ ‘ς τοὺ γιαουκλῆ τ’ς ‘Ελληνοχώρ. Συνών. ἀρμαστός 1, ἀρραβῶνας 2β, ἀρραβωνιάρης, ἀρραβωνιασμένος (ιδ. ἀρραβωνιάρζω), ἀρραβωνιαστικός, ἀρραβωνιστικός, δαχτυλιδωμένος, μνηστῆρας, συνιβάσκός, χαρτωμένος. β) ‘Ερωμένη, ἐραστὴς πολλαχ.: Εἶχε μιὰ γιαβουκλού ἀπὸ τὴ Σάμο ‘Αγαθον. Κάθε βράδν πηγαίνει ‘ς τὴ γιαβουκλού του Κρήτ. “Ολο πετριές μου ρίχνει ὁ λεγάμενος, θέλει νὰ μὲ πιάσῃ γιαβουκλού (μου ρίχνει πετριές = μου κάνει ὑπαινιγμούς) ‘Ιων. (Σμύρν.) Μέχρι ‘ψὲ εἶχα ‘τη γιαβουκλού, ἀπεσήμερις ‘ὰ κάμω ἀρρεβῶνα Χίος (Φυτ.) Κατάκαρδα τοὺ πῆρι οὐ καφούρ’ς, π’ τοὺν ἀφ’κι ἡ γιαβουκλού τ’ Σάμ. ‘Εν ἐνδρέπ-ῆσαι νά ‘δῃς καὶ γιαβουκλοῦν; Κῶς (Καρδάμ.) Τὸν ἦρε το κρῖμα τσῆ γιαβουκλούς του ποὺ τὴν ἄφησε ‘ς τὰ καλὰ καθοῦμενα τρία χρόνια ‘Ιων. (Σμύρν.) Τ’ς ἔχει μιὰ ἀγάπη ὁ γιαβουκλούς τσῆ, ποὺ τὴ βλέπει μέσα ‘ς τὰ μάτια αὐτόθ. ‘Ο γιαβουκλούς λείει τῆς γιαβουκλούς Χίος || “Ασμ.

‘Ο μύλος ἔχ’ ὀχτὼ παννιὰ κι ἀλέθει τὸ σιτάρι κι ὅποιος δὲν κάμει γιαουκλού δὲν εἶναι παλληκάρι Μεγίστ.

